

DONCS
AIXÒ

MARCEL·LÍ
BORRELL

Eris

Tothom recorda **Eros**, juganer déu grec de l'Amor. Ningú recorda **Eris**, rabent deessa de l'Odi. Se la representa voluminosa, grans ales irades i menuts peus grimpadors. Tothom recorda allò de l'Amor Propi. Ningú allò de l'Odi Propi. La cara i la creu de l'intercanvi sentimental. Aquests dies tot déu parla d'ella. Doncs Eris s'ha apoderat, com no, del futbol. De fet, hi regna de fa una pila d'anys. Per això, entre altres interessos mercantils, serveix donar puntades a una pilota: 22 jugadors, 7 àrbitres i 2 nombrosos exèrcits d'aficionats que bramen, convertint el camp de joc en succedani del camp de batalla. Els sociòlegs de capçalera ho tenen dit: el futbol evita que hi hagi més guerres campals. Gràcies al futbol, homes i dones deixen anar les seves severes pulsions guerreres, en una catarsi col·lectiva que mou milers i milers d'euros i de bitcoins. Aquests dies la tropa està sota sospita. Ara, **Temis**, deessa de la Justícia, la de les balances, caurà sobre ells. Eris està de moda a l'ombra de **Vinicius José Paixão de Oliveira, jr.** (São Gonçalo, Rio de Janeiro, 22 anys), futbolista negre que posa vermells d'odi a una colla de hooligans disfressats d'aficionats (o a l'inrevés). ¿On comença l'Amor Propi que acaba en Odi Propi?